

6. Švestkový koláč

„A určitě mi za to zaplatí?“ zeptal se Viktor nedůvěřivě.

„Ale to víš, že jo,“ odsekla Kristina skoro našťavaně. „Řekl to docela jasně. Když budeš pilný, dostaneš padesát kaček.“

Vykročila rázně a Viktor měl co dělat, aby jí stačil. Jinak to bylo vždycky obráceně. Viktora, upřímně řečeno, netáhla ta padesátka ani zdaleka tolik, jako nedávno ty tři stovky. Ale co se dalo dělat? Jinou možnost výdělků neviděl.

„Celý odpoledne?“ začal znova.

„Nebud' takový lenoch! Něco za ty peníze udělat musíš. Vezmi si příklad ze mě. Já mu pomáhám, a nikdo mi za to neplatí!“

„Ale za to se ti stará o tvoje kočky. Kromě toho jsi ještě malá a trhat plevel vůbec neumíš. Já už jsem to mockrát dělal, když jsem byl na prázdninách u strýčka Evžena. Ty bys tam nadělala víc škody než užítku, vytrhala bys ty správné rostliny a plevel nechala stát. Vlastně by mu ještě musela něco zaplatit za to, že tě pustil do zahrady.“

„Ty seš ale protiva,“ polkla dvakrát Kristina. Ale když jí Viktor se smíchem plácl do ramene, hněv se rychle vytratil.

„Kam mě to vlastně vedeš? Jsou tu vůbec ještě nějaký domy?“

„Ještě kousek. Tamhle u těch keřů doprava a jsme

tam.“

Za odbočkou cesta vyšla z lesa a otevřel se pohled na rozkošné údolí s rybníkem a mlýnem.

Viktor se zastavil jako zasažený bleskem.

To byl přece ten dům, u kterého rozbil okna! Nebylo o tom nejmenší pochyby! Nepřišel na to dřív jen proto, že na té motorce přijeli v noci z jiné strany.

„Tam nejdu!“

„Co?“

„K tomu domu nejdu!“

„A co tak najednou? Předtím jsi byl celý žhavý, že si něco vyděláš!“

Hm, proč vlastně ne, řekl si Viktor. Ten člověk ho přece nezná. A kromě toho neměl honem po ruce přijatelnou výmluvu, jak své náhlé rozhodnutí vysvětlit.

„No tak dobře, jdeme.“

Rychle překonali těch asi sto metrů k potoku a zpustlé zahradě. S poněkud sevřeným pocitem se nechal Viktor svou sestrou dovést okolo domu ke vchodu. Držel se nesměle tři kroky za Kristinou, když energicky zatáhla za zvonek, který by se dal přiléhavěji nazvat traktorem.

Starý pán se objevil ve dveřích. „To je hezké, že jsi přišla, Kristino.“

Hlas má docela příjemný, zjistil Viktor. Nemohl to přeslechnout tím spíš, že očekával nějakého zlostného dědka, který ho jedovatým hlasem a přísnými slovy pošle pracovat.

„A tohle je tvůj bratr Viktor! To je od tebe hezké, že jsi přišel, Viktore, a že chceš taky trochu pomoci. Víš, takový starý člověk jako já potřebuje tu a tam nějakou pomocnou ruku.“ A usmál se na Viktora tak zářivě, až z toho byl celý zmatený. Tolik dobrotivosti, kolik vyzařovalo z těch starých šedivých očí, mu připadalo skoro nemístné u někoho, komu nedávno provedl takovou lumpárnu.

„Víte,“ halasil stařec dál, zatímco sestupoval do sklepa pro zahradní nářadí, „moc mě těší, že jsou ještě dneska tak ochotné děti, když se kolem potlouká tolik zlých lidí.“

Kristina Viktorovi vysvětlila, co tím děda Kalousek míní. „Vyvádějí mu tady jedno darebáctví za druhým. Například mu otrávil psa a vyvrátili plot, a jednou vypustili všechnu vodu z rybníka.“

„Jo,“ doplnil děda, když zase vystupoval ze sklepa. „A tuhle v noci mi rozbili dvě okna.“ Vtiskl každému do ruky jednu motyku. „Ale nemluvme teď o tom. Člověku to jen kazí náladu. Jsem rád, že jste tady a chcete mi pomoci.“

Viktor by se byl nejraději propadl do země. Tady tomuhle starému, bezmocnému člověku, který mu nic neudělal, on zlovolně způsobil škodu! A teď se k němu chová tak přátelsky. A ještě ho pokládá za laskavého pomocníka! Kdyby byl tohle věděl předem! Tomuhle člověku by nikdy okno nerozbil!

A teď si sem přišel vydělat peníze, a ten člověk mu zato ještě tak přehnaně děkuje! Viktor byl dokonale zmatený.

Se sklopenou hlavou následoval pana Kalouska do zahrady. Myšlenkami byl úplně jinde, když starý pán vysvětloval, kde a co je potřeba vyplít. Teprve když se do toho Kristina nadšeně pustila, popadl náradí a dal se do práce.

Čím víc o tom přemýšlel, tím mu to bylo jasnější: za tuhle práci si žádné peníze nevezme. Musel by se celý zbytek života stydět sám před sebou, kdyby si za tohle nechal ještě zaplatit!

Naopak, bude teď obzvlášť pilný, aby tu škodu na oknech pokud možno odčinil.

Hodiny ubíhaly.

Kristina už byla docela unavená. Žáda ji bolela, prsty už dokázala sotva sevřít, chut' do práce ji už dávno přešla. Stále častěji musela odpočívat, a když při tom zaletěla pohledem k bratrovi, nestačila se divit. Ten řádil na kopřivách a bodlácích s takovou zarputilostí, jakou by u něj nikdy nehledala. Udělal nejmíň čtyřikrát víc práce než ona a nedopřál si oddechu.

Ohromně se jí ulevilo, když děda Kalousek vyšel z domu a už zdaleka volal: „Tak už toho nechte, vy dva! Okamžitě! Kdyby někdo viděl, cos tady všechno udělal, Viktore, tak mě obžaluje ze zneužívání dětské práce! Hele, dej sem tu motyku!“

„Ještě jenom tenhle kousek!“

„Ani nápad! Kdo pracuje jako otrok, musí taky poslouchat. Nech toho! To je rozkaz! Teď si dáme koláč!“

Viktor se napřímil, a teprve teď si uvědomil, jak ho bolí záda.

„Kristino, ukaž bráškoví, kde si může umýt ruce. A potom přijďte tam, co stojí zahradní stolek. Já zatím přinesu švestkový koláč a mléko.“

Zatímco Viktor následoval sestru k domu, slyšel za sebou dědu Kalouska bručet: „No ne, tohle jsou přece úžasné děti! Že něco takového ještě existuje! Taková píle a ochota!“

Tohle tedy neměl říkat! Viktor najednou cítil, že ty chvály už nemůže dál poslouchat. Zatím co si myl ruce, uzrálo v něm rozhodnutí. Toho koláče se ani nedotkne! Každým soustem by se musel hanbou zadusit. Ještě jedno laskavé slovo a rozbřečí se. Ne, musí pryč, a to hned!

Nedbale si osušil ruce. „Musím už jít, měj se,“ řekl Kristině, a ta se nezmohla než na nechápavý pohled. Venku zavolal na pana Kalouska: „Musím jít, nashledanou!“

„Cože, tak rychle? Nechceš se s námi najíst? A musíš taky dostat svoji mzdu! Viktoro!“ Ale ten už skoro ani neslyšel, byl už na půl cesty k lesu.

„Co to do něj vjelo?“ divil se děda Kalousek, když se ve dveřích objevila Kristina.

„Nevím, takhle ho vůbec neznám.“

„Zvláštní. No, tak mu peníze pošlu po tobě. Zasloužil si je poctivě. A ty budeš muset spořádat dvojitou porci koláče.“

„Klidně,“ odpověděla, neboť švestkový koláč měla obzvlášť ráda. A pak své unavené tělo namáhavě zvedla na rozvrzanou zahradní židli.